

Biblia nie pozostawia nas w niepewności, jeśli chodzi o przyszłość. Nam, chrześcijanom, ukazuje prawdy dotyczące nas samych oraz ziemi, na której mieszkamy.

Przed nami jeszcze następujące wydarzenia:

- pochwycenie wierzących,
- okres wielkiego ucisku,
- przyjście Pana Jezusa,
- okres Tysiącletniego Królestwa.

Czytajcie Biblię - Słowo Boże

Jedynym celem niniejszej publikacji jest zapoznanie Was z Biblią, czyli orędziem, które Bóg kieruje do każdego człowieka.

Czy chcecie więcej dowiedzieć się o Biblii i jej wspaniałym poselstwie? Jeśli tak, wyślemy Wam bezpłatnie Ewangelię Jana (część Nowego Testamentu).

Rozpowszechnianie Literatury Chrześcijańskiej

59-920 BOGATYNIA, ul. Kościuszki 60
63-520 GRABÓW n/Prosną, ul. Ostrowska 1
40-116 KATOWICE, ul. Cicha 22
49-190 MIKOŁÓW, ul. Waryńskiego 42 a
43-180 ORZESZE, ul. Bukowina 55
00-852 WARSZAWA, ul. Żelazna 54/1

www.rlch.pl; e-mail: rlch@rlch.pl

Michael Hardt

Jezus Chrystus przyjdzie znowu

Odpowiedzi na pytania
dotyczące przyszłości

Jezus Chrystus przyjdzie znowu

Odpowiedzi na pytania dotyczące przyszłości

Michael Hardt

Beröa-Verlag, CH-8038 Zürich

Tytuł oryginału niemieckiego:

Jesus Christus kommt wieder!

Wydawca oryginału:

Beröa-Verlag Ch-8038 Zürich

© Copyright by Beröa-Verlag, 8038 Zürich, 2012

© Copyright for Polish Edition by Beröa-Verlag,
8038 Zürich, 2013

Tłumaczył:

Piotr Baron

Redagował zespół

Korekta językowa:

Dagmara Kuźma

Skład komputerowy i diapozytywy:

Grażyna Kołbasa

Projekt okładki, druk i oprawa:

Wydawnictwo Arka, Cieszyn

Pierwsze wydanie polskie

ISBN 978-83-85930-28-0

EAN: 9788385930280

Wydawnictwo:

Beröa-Verlag, 8038 Zürich

Spis treści:

1. <u>Biblijne proroctwa</u>	7
2. <u>Pochwycenie wierzących</u>	12
3. <u>Czas ucisku</u>	17
4. <u>Przyjście Pana w chwale</u>	33
5. <u>Tysiącletnie Królestwo</u>	38
6. <u>Wieczność</u>	44

Ludzie ciągle zadają sobie pytanie, co przyniesie im przyszłość. Kryzys gospodarczy i finansowy, upadek rządów, masowe demonstracje, inflacja, niepewność geopolityczna, kryzys surowcowy: dokąd to może nas zaprowadzić? Czego możemy się spodziewać? Czy świat upadnie czy nie? Czy geniusz ludzki rozwiąże problemy ekonomiczne, polityczne i socjalne?

Odpowiedź na te pytania znajdziemy tylko w Biblii. Bóg pisze historię, zanim się ona wydarzy: *„Ja od początku zwiastowałem to, co będzie, i z dawna to, co jeszcze się nie stało. Ja wypowiadam swój zamysł, i spełnia się on, i dokonuję wszystkiego, czego chcę”* (Izaj. 46,10).

Biblia zawiera wiele wypowiedzi wyprzedzających fakty i wszystkie wypełniły się z niewiarygodną precyzją. Dlatego powstaje pytanie: Co mówi Biblia o wydarzeniach, które nastąpią w przyszłości?

W niniejszym rozważaniu mającym formę pytań i odpowiedzi, postaramy się skrótkowo opisać te zagadnienia, zaś na końcu umieścimy graficzne przedstawienie opisywanych wydarzeń.

Biblijne proroctwa

Na wstępie omawiania tematu mówiącego o przyszłości, odpowiedzmy sobie na ogólne pytania dotyczące biblijnych proroctw.

1.1 Czym jest proroctwo?

Biblijnym proroctwem są słowa, które w imieniu Boga wypowiada mężczyzna lub kobieta (mająca właściwą postawę i zajmująca należne jej miejsce, jak np. Debora). Prorok otrzymuje wiadomość od Boga i przekazuje ją odpowiedniej osobie. Tak na przykład Bóg powiedział kiedyś do Jeremiaśza: „Oto wkładam moje słowa w twoje usta... Ty więc przepasz swoje biodra, wstań i mów do nich wszystko, co Ja ci każę” (Jer. 1,9.17). Proroctwo często zaczynało się słowami: „Tak mówi Pan” (por. Izaj. 10,24; 28,16).

1.2 Jaki jest cel proroctwa?

Proroctwo nie jest przekazywane po to, aby zaspokoić ludzką ciekawość dotyczącą przyszłych

wydarzeń – ono zresztą nie zawiera jedynie opisów dotyczących przyszłości (por. Agg. 1). Zadaniem prorocstwa było objawienie słuchaczom Bożej woli w celu osiągnięcia co najmniej dwóch rzeczy:

- zmiany ich obecnego postępowania. Przykład: Jeśli Pan mówi do nas: „Ja przyjdę wkrótce, a moja zapłata ze mną”, to pragnie nas zmotywować, abyśmy w tym krótkim czasie do Jego przyjścia wiernie Mu służyli (Obj. 22,12).
- zachęcenia ich do częstszego rozmyślenia o Panu Jezusie – o Jego cierpieniach, Jego przyszłej chwale, Jego roli i pozycji, jaką zajmie w przyszłości. To jest kluczowym przesłaniem prorocstwa (1. Piotra 1,11).

1.3 Czy biblijne prorocstwa rzeczywiście się wypełnią?

Dowodów na wypełnianie się biblijnych prorocstw jest wiele. Setki prorocstw Starego Testamentu już się wypełniło.

Wiele z nich wypełniło się już w czasie starotestamentowym, np.:

- prorocstwo Jeremiasza o 70-letniej niewoli południowej części Izraela w Babilonii (Jer. 25,11.12);

- powrót z niewoli pokoleń z południowego królestwa Izraela do swojej ziemi (Jer. 29,10; Ezdr. 1,1);
- proroctwo Izajasza o Cyrusie (Izaj. 44,28; 45,1);
- proroctwo Daniela o czterech królestwach (Dan. 2; 4; 7);
- proroctwo Izajasza o Hiskiaszu (Izaj. 39,6–7).

Wypełnienie się słów jakiegoś proroka dowodziło tego, że był on posłany przez Boga (5. Mojż. 18,22).

Wypełniło się także wiele proroctw dotyczących narodzenia, życia, cierpień, śmierci i zmartwychwstania Pana Jezusa, jak to opisano w Ewangeliach (np. Mich. 5,1; Dan. 9,26; Ps. 22; Izaj. 53);

Również po wniebowstąpieniu Chrystusa wypowiedziano wiele proroctw:

- zburzenie Jerozolimy w roku 70. po Chrystusie (Łuk. 21,20–24);
- rozwój chrześcijaństwa zapisany w Objawieniu 2–3;
- wypowiedzi dotyczące końca okresu chrześcijaństwa (2. Tym. 3).

Żadna inna księga istniejąca na świecie nie może się poszczycić tak wielką liczbą wypowiedzianych i spełnionych proroctw. Ich dokładność i liczba nie pozostawiają żadnych wątpliwości co do wiarygod-

ności Biblii. Tak samo spełnią się wszystkie proroc-
twa dotyczące przyszłości.

1.4 Co mówi prorocstwo o Zgromadzeniu (Kościele) Bożym?

Najpierw zadajmy inne pytanie: co rozumie-
my pod pojęciem „Zgromadzenie”, „Kościół”? Są
to wszyscy wierzący czasu łaski (od dnia Zielonych
Świąt aż do pochwylenia). Do Kościoła należy każ-
dy, kto wierzy w Jezusa Chrystusa. Greckie słowo
„ecclesia” tłumaczone jako kościół, zgromadzenie,
społeczność, oznacza „wywołany” lub „powołany”
i wskazuje na charakter Bożego kościoła. Kościół
jest wywołany z tego świata i należy do nieba.

Jeśli chodzi o wcześniej zadane pytanie: proroc-
two ma ziemski charakter – dotyczy życia na tej zie-
mi. Kościół ma jednak niebiański charakter i nie-
biański cel (Obj. 21,2.10). Znajduje się więc poza
obszarem starotestamentowych prorocत्व. Jedynie
w Objawieniu znajdujemy wzmiankę o Kościele
i jego powiązaniu z ziemią:

- oficjalne świadectwo Kościoła w okresie chrze-
ścijaństwa (Obj. 2 i 3),

- rola Kościoła w Tysiącletnim Królestwie pokoju (Obj. 21 i 22).

1.5 Czy dzisiaj jeszcze spotykamy nowe proroctwa?

Nie. Słowo Boże zostało „w pełni rozgłoszone” (Kol. 1,25), tzn. zostało ono zamknięte przez „pisma prorockie” Nowego Testamentu (Rzym. 16,26). Ponadto, prorocka księga Nowego Testamentu ostrzega nas przed dodawaniem do niej czegokolwiek: „Co do mnie, to świadczę każdemu, który słucha słów proroctwa tej księgi: Jeżeli ktoś dołoży coś do nich, dołoży mu Bóg plag opisanych w tej księdze” (Obj. 22,18).

1.6 Czy dzisiaj są jeszcze prorocy?

Nie w tym znaczeniu, że ktoś zwiastuje Boże wypowiedzi, które nie zostały zapisane w Słowie Bożym (→1.5). Jednak służba wierzących skierowana do serc i sumień słuchaczy bez znajomości ich życia występuje i dzisiaj, dlatego posiada prorocki charakter.

Pochwycenie **2** wierzących

Poniższe pytania i odpowiedzi będą dotyczyły kwestii pochwylenia, zabrania wierzących. Nie należy ono do prorocstw w ich zasadniczym znaczeniu, jest jednak przyszłym wydarzeniem bezpośrednio dotyczącym nas, wierzących.

Pochwycenie wierzących jest warunkiem i sygnałem do dalszego wypełnienia się przyszłych wydarzeń. Wyrażając to w sposób obrazowy, możemy powiedzieć, że pomiędzy momentem wykonania dzieła wykupienia na krzyżu Golgoty a pochwyleniem wierzących, zegar wypełniania się biblijnych prorocstw stoi w miejscu. Po zabraniu wierzących zegar znowu zacznie iść do przodu (→ rozdz. 3).

2.1 Jaka jest nadzieja i oczekiwanie wierzących?

Wierzący oczekują powrotu Pana Jezusa Chrystusa, który zabierze, tzn. „porwie” ich z tego świata do siebie. Niektórzy chrześcijanie oczekują nstania Królestwa Bożego na ziemi i chcą poczynić

ku temu pewne przygotowania. Jezus Chrystus powiedział jednak: „*Ja przyjdę wkrótce i wezmę was do siebie*” (Jana 14,3). A więc chrześcijańską nadzieją wierzących jest przyjście Pana Jezusa w celu zabrania Kościoła: „*Tak, przyjdę wkrótce. Amen, przyjdź Panie Jezu*” (Obj. 22,20).

2.2 Co stanie się w czasie pochwycenia wierzących?

To wydarzenie zostało opisane w 1. Liście do Tesaloniczan 4,16–17: „*Gdyż sam Pan na dany rozkaz, na głos archanioła i trąby Bożej zstąpi z nieba; wtedy najpierw powstaną ci, którzy umarli w Chrystusie, potem my, którzy pozostaniemy przy życiu, razem z nimi porwani będziemy w obłokach w powietrze, na spotkanie Pana...*”.

- Najpierw powstaną z martwych ci, którzy „zasnęli w Chrystusie”. Zaliczają się do nich wszyscy wierzący od Adama aż do momentu pochwycenia.
- Ciała żyjących wierzących zostaną nagle przemienione w nowe, niebiańskie (1. Kor. 15,52; Fil. 3,21).
- Następnie obydwie grupy zostaną razem pochwyczone w obłoku przez Pana.

Te wersety biblijne wskazują ponadto, że:

- Pan Jezus **przyjdzie osobiście**,
- spotkanie z Nim nastąpi w powietrzu, a nie na tej ziemi.

2.3 Czy wszyscy wierzący zostaną zabrani?

Tak. Pochwycenie będzie aktem Bożego miłosierdzia. Juda opisuje to w ten sposób: „... oczekując miłosierdzia Pana naszego Jezusa Chrystusa, ku życiu wiecznemu” (Judy 21). Pan Jezus nie weźmie nas do siebie z powodu naszej wierności, lecz dlatego, że jest On łaskawy. Dlatego możemy być pewni, że nikt, kto jest wykupiony Jego krwią, nie pozostanie na ziemi. Pierwszy List do Tesaloniczan 4,16–17 stwierdza, że: „umarli w Chrystusie” oraz „...my, którzy pozostaniemy przy życiu” (nie mówi: „my, którzy byliśmy wierni”), zostaną zabrani.

2.4 Czy w Starym Testamencie była mowa o zabraniu wierzących?

Nie. W związku z pochwyceniem Paweł pisze o tajemnicy. A więc jest to wydarzenie, które zostało opisane dopiero w Nowym Testamencie: „Oto ta-

jemnicę wam objawiam: Nie wszyscy zaśniemy, ale wszyscy będziemy przemienieni” (1. Kor. 15,51).

2.5 Czy przed zabraniem Kościoła musi się jeszcze coś wydarzyć?

Nie. Pochwycenie wierzących może nastąpić w każdej chwili. W 1. Liście do Tesaloniczan 4,17 czytamy: „...*my, którzy pozostaniemy przy życiu (...) porwani będziemy*”. Już pierwsi wierzący mogli oczekiwać przyjścia Pana Jezusa w każdej chwili. W tym oczekiwaniu powinniśmy trwać również i my.

W 2. Liście do Tesaloniczan 2,1–3 Paweł wyjaśnia, że nasze „*spotkanie z Nim*”, tzn. nasze pochwycenie, jest powodem, dla którego nie musimy się bać przyszłych wydarzeń. Kiedy rozpoczną się straszne sądy, będziemy już wtedy dawno u Pana.

2.6 Co oznacza pochwycenie dla Chrystusa?

Jako Oblubieniec cieszy się On z tego, że będzie mógł zabrać do siebie oblubienicę – Zgromadzenie (→ 1.4), aby ją mieć przy sobie. Dobrze, abyśmy myśleli także o tym aspekcie pochwycenia wierzących – tak, jak to czyni Paweł, mówiąc: „*Pan zaś niech*

kieruje serca wasze ku miłości Bożej i ku cierpliwości Chrystusowej” (2. Tes. 3,5).

Kiedy Pan Jezus był jeszcze na ziemi, modlił się: *„Ojczy! Chcę, aby ci, których mi dałeś, byli ze mną, gdzie Ja jestem, aby oglądali chwałę moją, którą mi dałeś, gdyż umiłowałeś mnie przed założeniem świata” (Jana 17,24).* Pragnienie to spełni się, kiedy Chrystus zabierze do domu Ojca wykupionych czasu łaski.

2.7 Co oznacza pochwylenie dla wierzących?

Pochwylenie jest dla nas błogosławieństwem – końcem wszelkich cierpień, wszelkich łez i trosk. Przede wszystkim będziemy już wtedy na zawsze z Chrystusem: *„...i tak zawsze będziemy z Panem”* (1. Tes. 4,17). Poświadcza to również Jan w swojej Ewangelii rozdz. 14,3: *„...przyjdę znowu i wezmę was do siebie, abyście, gdzie Ja jestem, i wy byli”.*

To będzie wspaniałe, błogosławione wypełnienie nadziei i oczekiwania Zgromadzenia (→ 1.4) – oblubienicy Chrystusa. Tak opisuje to Biblia. Czy to oczekiwanie jest także codzienną nadzieją naszych serc i celem naszego życia?

3

Czas ucisku

Dowiedzieliśmy się już, że podczas pochwyce-
nia wszyscy wierzący opuszczą ziemię. Co będzie
się działo dalej na ziemi? Nastąpi wypełnienie jesz-
cze wielu proroctw, szczególnie tych, które dotyczą
narodu izraelskiego. Na początek ziemię dotkną
straszne sądy (tzw. czas ucisku). Później ukaże się
Chrystus (→ rozdz. 4), aby założyć na ziemi swoje
Królestwo (→ rozdz. 5).

Aby właściwie uporządkować biblijne proro-
ctwa dotyczące wielkiego ucisku, rozważmy 9. roz-
dział Księgi Daniela.

3.1 Co oznacza 70. tygodni Daniela?

W Księdze Daniela 9, 24 czytamy: *„Siedemdzie-
siąt tygodni wyznaczono twojemu ludowi i twoje-
mu miastu świętemu, aż dopełni się zbrodnia, przy-
pieczętowany będzie grzech i zmazana wina, i przy-
wrócona będzie wieczna sprawiedliwość, i potwier-
dzi się, widzenie i prorok i Najświętsze będzie na-
maszczone”*.

Pod pojęciem 70. tygodni rozumiemy 70 siedmioletnich okresów czasu. Pojęcie „tydzień lat” nie był obcy Żydom – co siedem lat obchodzono tzw. rok sabatowy (3. Mojż. 25, 1–13).

Cały ten okres (490 lat) miał się zakończyć, zanim Bóg wprowadzi dla Izraela Tysiącletnie Królestwo nieprzemijającej sprawiedliwości. Miał on być jednak rozdzielony czasem łaski (→ 3.3)..

3.2 Co wiemy o 69. tygodniach Daniela?

Daniel mówi, że od momentu zlecenia odbudowy świątyni, aż do przyjścia Mesjasza upłynie 69 tygodni ($69 \times 7 = 483$ lata). Mesjasz miał zostać „odrzucony” i uznany za „nic” (Dan. 9,26). Proroctwo to w zadziwiający sposób wypełniło się na Chrystusie, kiedy ten został odrzucony i ukrzyżowany (→ 1.3).

3.3 Skąd wiemy, że 70. tydzień jeszcze jest przed nami?

Siedemdziesiąty tydzień został wyraźnie oddzielony od sześćdziesiątego dziewiątego (Dan. 9,26–27). Należy on jeszcze do przyszłości, ponieważ:

- wydarzenia tego tygodnia nie miały jeszcze miejsca (→ 3.16; 3.21);

- ponieważ okres istnienia Kościoła leży poza okresem tego proroctwa (→ 1.4). Moment narodzenia się Zgromadzenia miał miejsce 50 dni po śmierci Chrystusa (krótko po zakończeniu się 69. tygodnia Daniela) i do dzisiaj istnieje, więc 70. tydzień nie mógł się jeszcze rozpocząć.

3.4 Kiedy będzie miał miejsce 70. tydzień Daniela?

Po pochwyceniu, tzn. kiedy wierzący zostaną zabrani z tej ziemi (→ 2.3). Wtedy rozpocznie się czas ucisku trwający jeden tydzień lat, czyli siedem lat. Ten czas ucisku jest w Biblii często dzielony na dwa okresy po 3° roku, szczególnie w Księdze Objawienia (→ 3,7)

3.5 Skąd wiemy, że nastąpi czas ucisku?

Mówi nam o tym Biblia. Prorok Jeremiasz pisze o „czasie ucisku Jakuba” (Jer. 30,7). Daniel prorokuje: „... a nastanie czas takiego ucisku, jakiego nigdy nie było, odkąd istnieją narody, aż do owego czasu” (Dan. 12,1). Również Pan Jezus mówi nam o tym: „Wtedy bowiem nastanie wielki ucisk, jakiego nie było od początku świata aż dotąd, i nie będzie” (Mat. 24,21).

5.6 Kogo dotknie wielki ucisk?

- Całą ziemię: „Powstanie bowiem naród przeciwko narodowi i królestwo przeciwko królestwu, i będzie głód, i mór, a miejscami trzęsienia ziemi” (Mat. 24,7; zob. też Obj. 3,10).
- Naród izraelski: na Żydów spadnie kara w postaci najazdu Asyryjczyków (→ 3.17; 3.21): „Bia da Asyryjczykowi, lasce mojego gniewu, w którego rękę jest różga mojej zawziętości. Poślę go przeciwko narodowi niegodziwemu i przeciwko ludowi mojego gniewu powołam go... ” (Izaj. 10,5–6). Ponadto szczególny ucisk dotknie garstkę wierzących Żydów (→ 3.14), która będzie prześladowana przez antychrysta (→ 3.20): „Wtedy wydawać was będą na udrukę i zabijać was będą, i wszystkie narody pałać będą nienawiścią do was dla imienia mego” (Mat. 24,9).

3.7 Kiedy nastąpi wielki ucisk?

W drugiej połowie 70. tygodnia Daniela (→3.1–3.4). Ta druga połowa ostatniego tygodnia określona jest w Biblii w sposób następujący:

- „... czas i czasy, i pół czasu” (Obj. 12,14),

- 42 miesiące (Obj. 11,2; 13,5),
- 1260 dni, czyli 3,5 x 360 (Obj. 11,3), co stanowi 3" roku.

Podczas pierwszych 3" roku ziemię dotkną sądy Bożej opatrności (głody, wojny, itd., zob. Objawienie 6). Drugie 3" roku będzie jeszcze trudniejsze – to czas niespotykanych dotąd sądów: „Wtedy bowiem nastanie wielki ucisk, jakiego nie było od początku świata aż dotąd, i nie będzie” (Mat. 24,21). To będzie właśnie „wielki ucisk”.

To prześladowanie wyjdzie ze strony antychrysta (→ 3.20) i rządu powstałego państwa rzymskiego (→ 3.19). Ponadto, ziemię dotknie bezpośrednio Boży sąd (zob. Obj. 8–19).

3.8 Którzy wierzący będą musieli przechodzić przez ucisk?

Niektórzy nauczają, że wierzący tworzący Zgromadzenie (→ 1.4), będą musieli przejść przez ucisk. Co mówi nam na ten temat Biblia?

- Jeremiasz nazywa ten okres „czasem utrapienia dla Jakuba”, tzn. dla Żydów (Jer. 30,7).
- W Daniela 12,1 chodzi o ucisk, który spadnie na naród Daniela, czyli Izrael.

- W Mateusza 24 opisywany czas odnosi się do tych samych wydarzeń, o których czytamy w Daniela. Ewangelista uwzględnia dodatkowo inne okoliczności, które dowodzą, że chodzi o Żydów dotkniętych przez ucisk: ucieczka w góry z Judei, prośba, aby ucieczka nie musiała nastąpić w sabat itd.
- Słowa z Objawienia 3,10 są skierowane do zgromadzenia w Filadelfii i wyjaśniają nam, że wierzący chrześcijanie będą zachowani „od godziny pokuszenia”. Oni zostaną wcześniej zabrani i nie będą musieli przechodzić przez ten trudny czas.

Wszystkie miejsca Biblii opisujące czas ucisku mają jeden punkt wspólny: wierzący, którzy przeżyją okres ucisku, nie należą do Zgromadzenia, tzn. nie są chrześcijanami.

3.9 Czy wierzący nie będą przeżywać podobnych trudnych prób (ucisków)?

Tak, z pewnością będą. Pan Jezus powiedział do swoich uczniów: „To powiedziałem wam, abyście we mnie pokój mieli. Na świecie ucisk mieć będziecie, ale ufajcie, Ja zwyciężyłem świat” (Jana 16,33). Wiemy, że jeśli ktoś pragnie naśladować Pana Jezusa we wierze, będzie przechodził przez trudności,

nawet prześladowania, gdyż świat nastawiony jest wrogo do Chrystusa. Takie trudne sytuacje są jednak czymś innym niż wielki ucisk.

Drugi List do Tesaloniczan 1,4–2,3 wyjaśnia nam, że prześladowania, przez które przechodzili chrześcijanie w Tesalonikach, były czymś innym niż przyszły czas ucisku związany z „dniem Pańskim” (→ 4.7).

3.10 Gdzie będzie przebywał Kościół (Zgromadzenie) w czasie ucisku?

W niebie. Wyjaśnia nam to opis wydarzeń w Księdze Objawienia:

- Historia zgromadzenia Bożego – oficjalnego świadectwa na ziemi – opisana została w Objawieniu 2 i 3 rozdziale.
- W Objawieniu 4 i 5 widzimy Zgromadzenie w niebie przynoszące Bogu uwielbienie. W tym momencie osiągnęło już ono cel. Dlatego pochwylenie wierzących (→ rozdz. 2), musimy umieścić pomiędzy 3 i 4 rozdziałem Księgi Objawienia.
- W Księdze Objawienia 6 rozpoczynają się sądy nad ziemią. Ponieważ zgromadzenie ma niebiańskie powołanie, zostało wzięte do nieba, zanim ten świat ogarną straszne sądy.

3.11 Co stanie się w czasie wielkiego ucisku z ludźmi zamieszkującymi kraje zachodniej Europy?

- Otworzą się oni na satanistyczne oddziaływanie antychrysta (→ 3.20) – (2. Tes. 2,9–12).
- Staną się członkami powstałego (albo ponownie ożywionego) cesarstwa rzymskiego (Obj. 13,3.12.14).
- Będą czcili obraz zwierzęcia (tzn. rzymskiego przywódcy; → 3.19) – (Obj. 13,8.14.15).
- Przyjmą oni znamię na swoją prawą rękę i czoło, ponieważ inaczej nie będą mogli kupować ani sprzedawać (Obj. 13,16).
- Spotka ich sąd strasznego Bożego gniewu (Obj. 14,10).

3.12 Czy ci, którzy odrzucili ewangelię łaski, otrzymają jeszcze drugą szansę?

Nie, definitywnie nie. W 2. Tesaloniczan 2,11–12 apostoł Paweł wyjaśnia: „I dlatego zsyła Bóg na nich ostry obłąd, tak iż wierzą kłamstwu, Aby zostali osądzeni wszyscy, którzy nie uwierzyli prawdzie, lecz znaleźli upodobanie w nieprawości”. Kto

słyszał ewangelię łaski, ale ją odrzucił, „uwierzy kłamstwu” i będzie „osądzony”.

Dlatego Słowo Boże poważnie nas ostrzega: „Dziś, jeśli jego głos usłyszycie, nie zatwardzajcie serc waszych” (Hebr. 4,7).

3.13 Co stanie się z Izraelem w czasie ucisku?

Większość narodu odwróci się od Boga i pójdzie za swoim przywódcą, antychrystem (Jana 5,43; → 3.20). Jedynie mała część narodu („resztką”; → 3.14) nawróci się do Boga, odrzuci antychrysta i będzie oczekiwać przyjścia zapowiedzianego Mesjasza. Tą postawą ściągną na siebie wiele cierpień (Mat. 24,9–30). Jednak Pan odłączy dla siebie tę małą grupkę wierzących. Niektórzy zostaną zabici, a inni przetrwają wszystkie uciski i zostaną zachowani.

3.14 Co rozumiemy pod pojęciem „resztki” i kiedy zostanie ona zgromadzona?

Prorok Izajasz prorokował o „resztce Izraela”, która:

- będzie wierna Panu,
- nawróci się do Pana,
- będzie zbawiona (Izaj. 10,20–22; Rzym. 9,27).

Ta grupka wierzących będzie strasznie cierpieć w czasie wielkiego ucisku (Obj. 12,13,17). Lecz ci wierzący wyznają swoje grzechy Bogu i uznają Chrystusa swoim prawdziwym Mesjaszem (Izaj. 53; Zach. 12,10). Cierpienia ich duszy są wyraźnie opisane w Psalmach. Równocześnie będą oni zwiastować ewangelię łaski całemu stworzeniu (Mat. 24,14; → 3.15). Resztką ta jest oczywiście częścią narodu, lecz będzie nosiła cechy całego narodu, będzie reprezentantem całości. Dlatego określenie „resztką” nie umniejsza wartości całości ludu Bożego. Bóg docenia mniejszość, która zachowuje prawe cechy Bożego ludu.

3.15 Co oznacza pojęcie „Ewangelia Królestwa”? Kto ją będzie zwiastował? Kto ją przyjmie?

Ewangelia Królestwa zwiastuje przyjście Mesjasza, pokazuje Jego autorytet i nawołuje do pokuty.

Jan Chrzciciel zwiastował właśnie nadejście Królestwa, mówiąc: „Upamiętajcie się, albowiem przybliżyło się Królestwo Niebios” (Mat 3,2). Sam Pan zwiastował ewangelię Królestwa (Mat. 4,23), lecz jako Mesjasz został odrzucony przez swój naród.

Dlatego w swojej dobitnej proroczej mowie na Górze Oliwnej powiedział, że ewangelia Królestwa będzie zwiastowana znowu w przyszłości przez wierzącą resztkę Żydów (Mat. 24,14; → 3.14).

Nie będzie się to działo w ograniczonym zakresie, lecz „po całej ziemi” i będzie świadectwem dla „wszystkich narodów” aż po „krańce ziemi”. Ostatnie zdanie mówi jasno, że to zwiastowanie Królestwa obejmujące cały świat będzie miało miejsce w czasach końca, na krótko przed przyjściem Pana z mocą (→ rozdz. 4).

Niektórzy Żydzi uwierzą tej ewangelii i zostaną przyłączeni do wierzącej resztki. Również wielka liczba osób z innych narodowości, która nigdy nie słyszała ewangelii łaski, przyjmie to poselstwo we wierze (Obj. 7,9–17).

3.16 Jakie wydarzenia w środku okresu ucisku będą należeć do najważniejszych?

Cztery ważne wydarzenia będą miały miejsce w środku 70. tygodni Daniela (po pierwszych 3" latach ucisku):

- strącenie szatana na ziemię (Obj. 12,7–9).
- zaniechanie żydowskiej służby ofiarniczej w świątyni (Dan. 9,27),

- antychryst (→ 3.20) zasiądzie w świątyni i zażąda dla siebie boskiej czci (2. Tes. 2,4),
- wystawienie „ohydy spustoszenia”, straszego bożka (Mat. 24,15).

Szatan będzie zwalczał wszystko, co ma związek z Bogiem i nakaze oddawać cześć samemu sobie. Dyktator rzymskiego królestwa będzie sprawował władzę inspirowaną przez szatana. Antychryst zastąpi żydowską i chrześcijańską wiarę religią satanistyczną.

3.17 Jakie są główne postacie czasu wielkiego ucisku?

Trzej główni to:

- szatan przedstawiony jako smok – Księga Objawienia 12 i 13;
- przywódca rzymskiego królestwa, ukazany jako pierwsze zwierzę – Księga Objawienia 13;
- antychryst ukazany jako drugie zwierzę – Księga Objawienia 13.

Oprócz tego: król z północy (Asyria; → 3.21), król południa (Egipt), król dalekiej północy (Rosja) i olbrzymia armia Wschodu pochodząca prawdopodobnie z Chin (200–milionowa armia, por. Obj. 9,16).

3.18 Kto jest smokiem i co on będzie czynił?

Smok ukazuje się nam w Objawieniu 12. jako „znak” (w. 3). On symbolizuje szatana, który zostanie strącony z nieba (w. 7–9) w połowie 7–letniego okresu ucisku (→ 3.16). Z tego powodu nastanie na ziemi wielki ucisk trwający 3” roku (→ 3.7).

Szatan nienawidzi Chrystusa („chłopca”; w. 1) i Jego ludu (Izraela, przedstawionego jako niewiasta, która porodziła). Dlatego smok prześladowuje Izraela, żydowską resztkę (→ 3.14; patrz Obj. 12,13–17).

Następnie smok zostanie związany na 1000 lat w czasie trwania Tysiącletniego Królestwa (→ rozdz. 5) i będzie przebywał w otchłani (Obj. 20,1–3). W końcu zostanie wrzucony do jeziora ognistego (Obj. 20,10).

3.19 Co wiemy o rzymskim przywódcy?

Jego opis znajdujemy w Księdze Objawienia 13,1–8:

- będzie on w czasie 3” roku dyktatorem w ponownie powołanym do istnienia Królestwie Rzymskim (w. 3–5),
- będzie bluźnił Bogu (w. 6–7),
- przejmie on na ziemi polityczną supremację (w. 7),

- ludzie należący do jego królestwa będą musieli go czcić (w. 8),
- będzie on polityczną asekuracją Izraela (Dan. 9,27) w razie zagrożenia ze strony Asyrii (→ 3.21),
- kiedy Pan ukaze się z nieba (→ 4.4), ten rzymski przywódca w swej zuchwałości będzie prowadził wojnę z Chrystusem, a następnie żywcem zostanie wrzucony do jeziora ognistego (Obj. 19,11–20).

3.20 Kim jest antychryst?

W czasie ucisku antychryst będzie przywódcą Żydów. Opisany on został w Księdze Daniela 11,36–39:

- on będzie panował w czasach końca jako król nad Izraelem (w. 36);
- będzie to Żyd, co wynika ze słów: „ani o bogów swoich ojców nie będzie się troszczył” (w. 37); odwróci się on jednak od Boga;
- on również wyruszy na wojnę przeciwko Chrystusowi (→ 3.19), lecz zostanie pojmany i żywcem wrzucony do jeziora ognistego (Obj. 19,19–20).

Antychryst odwróci większość Izraelitów od „Boga ich ojców”. Biblia nazywa go:

- królem (Dan. 11,36–39),
- nieużytecznym (głupim – BG) pasterzem (Zach. 11,15–16),
- innym (przywódcą) przychodzącym we własnym imieniu (Jana 5,43),
- człowiekiem grzechu (2. Tes. 2,3),
- zwierzęciem wyglądającym jak Baranek, lecz mówiącym jak smok (Obj. 13,11),
- fałszywym prorokiem (Obj. 16,13; 19,20).

3.21 Jakie główne wydarzenia będą miały miejsce przy końcu okresu wielkiego ucisku?

- Asyryjczyk, „król północy”, napadnie na Izraela i zdobędzie Jerozolimę, zniszczy świątynię i pociągnie dalej do Egiptu (Dan. 11,40–43; Izaj. 8,7–8; Zach. 14,2; Ps. 74,2–8);
- aby obronić się przed tym wrogiem, antychryst poprosi o pomoc militarną sprzymierzonego przywódcę państwa rzymskiego. Jego armia i potężna armia Azji spotkają się, aby walczyć pod Armagedon (Objawienie 16,12–16), jednak wojna ta ostatecznie obróci się przeciwko Chrystusowi. Opis tej bitwy: → 4.4.

- słysząc wieści wojenne, król Asyrii powróci z Egiptu do Izraela i tam zginie (Dan. 11,44–45).
Więcej: → 4.2.

3.22 Jak zakończy się czas ucisku?

Zakończy się wówczas, gdy pojawi się Pan w mocy i chwale (→ rozdz. 4): „A zaraz po udręce owych dni słońce się zaćmi i księżyc nie zajaśnieje swoim blaskiem, i gwiazdy spadać będą z nieba, i moce niebieskie będą poruszone. I wtedy ukaże się na niebie znak Syna Człowieczego, i wtedy biadać będą wszystkie plemiona ziemi, i ujrzą Syna Człowieczego, przychodzącego na obłokach nieba z wielką mocą i chwałą” (Mat. 24,29–30).

4 Przyjście Pana w chwale

Kiedy Jezus Chrystus przyszedł na ziemię 2000 lat temu jako dobry i pokorny człowiek, jako Zbawiciel, został odrzucony i ukrzyżowany. Lecz On zjawi się na ziemi jeszcze raz, już nie jako dziecko w żłóbku, lecz w wielkiej mocy i chwale otoczony wielkim orszakiem. Wtedy obejmie On panowanie na całą ziemią.

4.1 Co należy rozumieć pod pojęciem: „objawienie się Pana Jezusa”?

Pan Jezus powróci na ziemię w mocy i w chwale, a towarzyszyć mu będą aniołowie i wierzący, którzy zostali wcześniej pochwyceni do nieba (2. Tes. 1,7.10; Obj. 19,11–16).

To wydarzenie – w przeciwieństwie do wcześniejszego, czyli pochwylenia wierzących (→ 2.4) – zostało przepowiedziane przez proroków Starego Testamentu (Dan. 7,13–14). Chrystus stanie na Górze Oliwnej (Zach. 14,4) – w miejscu, z którego kiedyś po swoim zmartwychwstaniu wstąpił do nieba (Dz. Ap. 1,9–12).

4.2 Co się stanie w momencie pojawienia się Chrystusa?

- Pan Jezus najpierw zniszczy zgromadzone wojska w Armagedon (→ 4.4). Następnie uwolni uciemiężoną resztkę żydowską (→ 3.14), zanim zniszczy wojska asyryjskie (Izaj. 30,31; Zach. 14,3–5).
- Potem Chrystus zwróci się przeciwko wszystkim wrogom Izraela i będzie ich sądził (Zach. 14,12–15).
- W końcu nastąpi sąd ostateczny, podczas którego sądzeni będą żyjący w tym czasie ludzie (Mat. 25,31–46).

4.3 Co będzie oznaczało dla narodu izraelskiego pojawienie się Chrystusa?

Niewielka część narodu (wierząca żydowska „resztką”; → 3.14) pozna, że Chrystus jest tym, którego kiedyś ukrzyżowali. Będą oni z tego powodu zasmuceni, będą pokutować i przyjmą Go jako swojego króla (Zach. 12,10).

Pozostała część narodu nie okaże żadnej skruchy, i dlatego zostanie osądzona (Izaj. 33,14).

4.4 Co będzie oznaczało pojawienie się Chrystusa dla Europy Zachodniej?

Europa Zachodnia będzie w przyszłości częścią na nowo powstałego Królestwa Rzymskiego (Obj. 13). Będzie to alians królów, którzy oddadzą swoją władzę przywódcy tego Królestwa (Obj. 17,13; → 3.19). Pod jego przywództwem armia Królestwa Rzymskiego będzie prowadziła wojnę z Barankiem (Chrystusem) w Armagedon, jednak On ją zwycięży (Obj. 17,14; 19,19). Armie te zostaną pokonane „mieczem, który wyjdzie z Jego ust” (Obj. 19,21).

4.5 Czym będzie dla Chrystusa objawienie się światu?

Będzie to moment chwały i triumfu. Pan Jezus nie chciał być obwołany królem przez ludzi (Jana 6,15). Kiedy w pokorze i łagodności wjechał do Jerozolimy (Zach. 9,9; Mat. 21,6–10), krótko po tym został odrzucony.

Podczas jego przyjścia w mocy i chwale będzie przez wszystkich rozpoznany, „uwielbiony” i „podziwiany”. Wtedy wszyscy będą musieli się Jemu

pokłonić i wyznać, że Jezus Chrystus jest Panem (Fil. 2,10–11; 2. Tes. 1,10).

Ten, który niósł kiedyś koronę z ciernia (symbol przekleństwa: zob. 1. Mojż. 3,18), będzie w tym czasie miał głowę ozdobioną „wieloma diademami” (Obj. 19,12). Ponadto, będzie On nosił imię „Pan panów i Król królów” (Obj. 19,16).

4.6 Jakie będzie miało znaczenie dla chrześcijan pojawienie się Pana w mocy i chwale?

Chociaż chrześcijanie oczekują przyjścia Pana w celu zabrania Kościoła (→ 2.1), to umiłowali oni także Jego „widzialne przyjście” (2. Tym. 4,8).

Z jednej strony będzie to dzień, w którym objawią się skutki dzieła Pana Jezusa i służby wykonanej dla Niego (Fil. 1,6.10; 4,1; → 4.7). Wierzący ukażą się wraz z Nim przed ludźmi jako uwielbieni („będą do niego podobni”), mając tym samym udział w Jego chwale (1. Jana 3,2; 2. Tes. 1,10). Będzie to także dzień zapłaty (2. Tym. 4,8).

Z drugiej strony – i to jest o wiele ważniejsze – ich Mistrz, z którym znosili odrzucenie, zostanie przez wszystkich uwielbiony i uznany. Dzień, w którym ukaże się On w chwale jako Król królów,

będzie dniem radości dla Jego Oblubienicy, czyli Zgromadzenia (→ 1.4).

4.7 Co oznacza wyrażenie „dzień Pański”?

Wyrażenie „dzień Pański” oznacza czas, nie zaś dobę trwającą 24 godziny. Czas ten rozpocznie się po pochwyceniu Zgromadzenia (→ 2.1), w momencie pojawienia się Pana w mocy i chwale (2. Tes. 2,3–4). Obecnie żyjemy w czasie nieobecności Pana. Z tego powodu w sensie duchowym na ziemi panuje noc. Po nocy nastanie dzień, w czasie którego Pan będzie sprawował najwyższą władzę.

Dzień Pański rozpocznie się strasznymi sądami (Izaj. 13,9; Joel 1,15; 2,1.11; 3,4; Sof. 1,7) mającymi związek z Jego widzialnym przyjściem. Ten „dzień” zakończy także erę istnienia ziemi (2. Piotra 3,10; → 6.6). Obejmuje on zarówno ukazanie się Pana Jezusa w mocy i chwale, jak również Tysiącletnie Królestwo pokoju (→ rozdz. 5).

Wierzący chrześcijanie nie będą przechodzić przez te sądy (→ 3.8). Dzień Pański przyniesie im zapłatę za wierność w czasie nieobecności Pana (2. Kor. 1,14). W związku z tym „dzień Pański” nazywany jest także „dniem Chrystusa” (Fil. 1,10; 2,16).

5 Tysiącletnie Królestwo

Większość Starego Testamentu i wiele miejsc z Nowego Testamentu zawiera prorocтва o tym Królestwie. One się wszystkie wypełnią, kiedy Jezus Chrystus, Syn Boży założy na ziemi Królestwo Pokoju.

5.1 Jak to Królestwo zostanie założone?

Gdy Jezus Chrystus osobiście pojawi się wraz ze swoimi aniołami i niebiańskimi wykupionymi, aby definitywnie rozprawić się ze swoimi wrogami (Mich. 5,1–8; Mat. 25,31; Obj. 19,11–20,4).

5.2 Kto wejdzie do tego Królestwa?

W pierwszej kolejności wszyscy Izraelici, którzy będą żyli na ziemi w momencie pojawienia się Pana i którzy uznają Go jako Mesjasza (Jer. 31; Ez. 37,21–28).

Ludność pochodząca z innych narodów zostanie osądzona przez Chrystusa podczas Jego przyjścia w chwale (sąd żywych). Wszyscy, którzy w jakiś sposób okażą pomoc wierzącej resztki Izraela,

wejdą razem z nimi do Tysiącletniego Królestwa (Mat. 25,31–40).

Będą to wszyscy ci, którzy przyjmą ewangelię Królestwa i nie poniosą męczeńskiej śmierci w czasie ucisku.

Niewierzący, którzy nie zginą z powodu wcześniejszych sądów, nie wejdą do tego Królestwa. W czasie sądu nad żywymi Pan im powie: „Idźcie precz ode mnie, przekłęci, w ogień wieczny, zgotowany diabłu i jego aniołom” (Mat. 25,41). Więcej o wiecznym sądzie ludzi bezbożnych powiemy w rozdziale 6.

5.3 Jak długo potrwa Tysiącletnie Królestwo?

Królestwo to będzie trwało 1000 lat. Ten okres czasu jest wspomniany w Księdze Objawienia 20,2–7 sześć razy. Te 1000 lat należy rozumieć dosłownie, tak samo jak 1260 dni, 42 miesiące oraz 3 i pół roku (→ 3.1; 3,7). Po upływie tego okresu Chrystus odda królestwo Bogu (1. Kor. 15,24) w stanie nie naruszonym i niezmienionym (→ 5.9). Patrząc z tego punktu widzenia, Królestwo to będzie funkcjonowało wiecznie (Dan. 7,14).

5.4 Jakie będą główne cechy charakterystyczne panowania Chrystusa w Tysiącletnim Królestwie?

- Pod panowaniem Pana Jezusa nastanie sprawiedliwe rządy, którego brakowało na tym świecie (Izaj. 11,3–5).
- Stworzenie będzie uwolnione od przekleństwa i nie będzie już „wzdychać” (Rzym. 8,19–22). Dojdzie nawet do tego, że lew będzie przebywał razem z jagnięciem (Izaj. 11,6–8).
- Ziemia będzie pełna poznania Pana (Izaj. 11,9).
- Szatan zostanie związany w otchłani (Obj. 20,2) i w tym czasie nie będzie mógł zwodzić ludzi.
- Ponadto Chrystus będzie panował na ziemi jako Księżę Pokoju (Izaj. 9,5–6).

5.5 Czy w czasie Tysiącletniego Królestwa ktoś będzie mógł zgrzeszyć?

Tak, jednak będą to pojedyncze przypadki, w których winny zostanie natychmiast ukarany (Ps. 101,8). Ludzka natura jako taka pozostanie niezmienna. Nadal będzie skłonna do grzechu. Będą to jednak wyjątkowe przypadki, po-

nieważ szatan nie będzie już mógł zwodzić ludzi (→ 5.4).

5.6 Czy na ziemi rzeczywiście nastanie Królestwo?

Absolutnie tak! Biblia wyraża się na ten temat jednoznacznie. Stary Testament zawiera wiele niespełnionych proroctw o tym, że Izrael zostanie znowu zgromadzony i Chrystus będzie panował na ziemi (Jer. 31,10; 32,37; Izaj. 11; 24,23).

Wypowiedzi te wypełnią się dosłownie. One nie wypełniły się „duchowo” na Zgromadzeniu (→ 1.4). Zostało to wyraźnie potwierdzone przez pisma Nowego Testamentu powstałe po dniu Zielonych Świąt. One bardzo jasno przedstawiają nam, że wypełnienie się tego proroctwa jest jeszcze przed nami i nie ma ono związku z powstaniem Zgromadzenia (Dz. Ap. 3,19–21; Rzym. 8,19–23; 1. Kor. 4,8; 15,25; 2. Kor. 3,14–16; Efez. 1,10; Kol. 1,20; Fil. 2,9–11).

5.7 Czy powyższy fakt jest tak bardzo istotny?

Tak, co najmniej z trzech powodów:

- 1) Chrystus musi zostać uznany i uczczony na tym miejscu, na którym kiedyś został odrzucony. Na-

stąpi to dopiero w przyszłym Tysiącletnim Królestwie Pokoju (Izaj. 52,14; Fil. 2,8–11).

- 2) Boży plan odnośnie tej ziemi musi zostać zrealizowany do końca. Człowiek musi ponownie zapanować nad tą ziemią (1. Mojż. 1,28). Niestety, pierwszy człowiek zgrzeszył, doprowadzając do upadku całe stworzenie. Jednak Boży plan wypełni się: Jezus Chrystus, Syn Człowieczy, obejmie panowanie w Tysiącletnim Królestwie (Ps. 8,5–9).
- 3) Bóg dochowuje swoich obietnic. On obiecał swojemu ludowi, Izraelowi, że sprowadzi go z powrotem do swojej ziemi z rozproszenia wśród wielu narodów. Następnie obiecał On, że Mesjasz będzie panował tam nad całym narodem. Jego obietnice nie zostaną unieważnione: „Nieodwołalne są bowiem dary i powołanie Boże” (Rzym. 11,29).

5.8 Czy chrześcijanie będą mieć jakiś udział w Tysiącletnim Królestwie?

Oni będą zarządzać w niebiańskiej strefie tego Królestwa jako współdziedzice Chrystusa (Efez. 1,10–11; 2. Tym. 2,12; Hebr. 12,22; Obj. 5,10; 20,4). Dlatego Zgromadzenie (→ 1.4) zostało przedsta-

wione w Tysiącletnim Królestwie jako miasto (Obj. 21,9–10). Podczas, gdy Jerozolima będzie ziemskim centrum rządzenia, Zgromadzenie będzie niebiańskim centrum tych rządów (Obj. 21,24–26).

5.9 Co się stanie pod koniec Tysiącletniego Królestwa?

Nastąpi ostatni bunt szatana, który zostanie na krótko wypuszczony na wolność i nakłoni narody mieszkające z dala od Jerozolimy do poparcia go. Zaatakują one Jerozolimę, centrum zarządzania Królestwem. Lecz Bóg wkroczy i sprowadzi na nie ogień z nieba (Obj. 20,7–9).

Wtedy Chrystus przekaze Królestwo Bogu w pełni funkcjonujące, nienaruszone (1. Kor. 15,24; →5.3).

6 Wieczność

Po zakończeniu Tysiącletniego Królestwa przed wielkim białym tronem nastąpi sąd nad umarłymi. Wszyscy, którzy umarli w niewierze, odbiorą tam swoją wieczną karę. Tego stanu nie będzie można już nigdy zmienić.

6.2 Kto będzie sędzią siedzącym na wielkim białym tronie?

Sam Jezus Chrystus. „Bo i Ojciec nikogo nie sądzi, lecz wszelki sąd przekazał Synowi” (Jana 5,22; por. Obj. 20,11).

6.3 Kto będzie musiał stanąć przed wielkim białym tronem?

Tylko niewierzący: wszyscy ci, którzy nie byli zapisani w księdze żywota (Obj. 20,11–15). Choć oni wszyscy zmartwychwstaną, są nazwani „umarłymi”. Taki jest ich duchowy stan.

6.4 Jaki spotka ich los?

Będą wrzuceni do jeziora ognistego (→ 6.4) z dwóch powodów:

- ich imiona nie zostały zapisane w księdze żywota, ponieważ nie nawrócili się do Boga,
- ich uczynki były złe, dlatego kara, jaką poniosą, będzie proporcjonalna do uczynków, które popełnili (Obj. 20,12–15).

6.5 Co to jest jezioro ogniste?

Wyrażenie „jezioro” (w przeciwieństwie do wyrażenia „morze”) wskazuje na pewne granice terytorialne oraz na zamknięcie. „Ogień” mówi o karze i męce.

Zwierzę (przywódca królestwa rzymskiego; → 3.19) oraz antychryst (→ 3.20) będą żywcem wrzuceni do jeziora ognistego (Obj. 19,20).

Następnie – po Tysiącletnim Królestwie – również szatan, wszyscy niewierzący oraz „śmierć” i „hades” zostaną wrzuceni do jeziora ognistego (Obj. 20,10.14.15).

6.6 Czy potępienie będzie trwało wiecznie?

Tak. „Kto wierzy w Syna, ma żywot wieczny, kto zaś nie słucha Syna, nie ujrzy żywota, lecz gniew

Boży cięży na nim” (Jana 3,36). Kiedy Pan Jezus mówił o piekle, trzykrotnie powtórzył, że: „... robak ich nie umiera, a ogień nie gaśnie” (Mar. 9,44.46.48).

6.7 Co stanie się z niebem i ziemią?

„A dzień Pański nadejdzie jak złodziej; wtedy niebiosa z trzaskiem przeminą, a żywioły rozpalone stopnieją, ziemia i dzieła ludzkie na niej spłoną” (2. Piotra 3,10). Tak więc zrobią one miejsce dla nowego nieba i nowej ziemi. „I widziałem nowe niebo i nową ziemię; albowiem pierwsze niebo i pierwsza ziemia przeminęły, i morza już nie ma” (Obj. 21,1). To jest początek wiecznego stanu (→ 6.7).

6.8 Co możemy powiedzieć o wiecznym stanie?

Biblia rzadko wypowiada się na temat wiecznego stanu w przeciwieństwie do Tysiącletniego Królestwa (→ rozdz. 5). Jednak kilka miejsc mówiących o wieczności tworzą wspólnie wspaniały obraz:

- Wszystko będzie nowe. Nastanie nowa ziemia i nowe niebo. Bóg będzie mieszkał pośród ludzi i w Zgromadzeniu („przybytku”). Łzy, śmierć, smutek, krzyk i ból nie będą miały już miejsca (Obj. 21,1–7). Nie będzie już różnic narodowo-

ściowych, lecz jedynie różnica pomiędzy tymi, którzy będą tworzyć „przybytek” oraz tymi, którzy są nazwani „ludźmi” (Obj. 21,3; → 6.8).

- W nowym niebie i na nowej ziemi będzie mieszkała sprawiedliwość (2. Piotra 3,13).
- Chrystus będzie uwielbiony przez swoje Zgromadzenie (Efez. 3,21).
- Bóg będzie wszystkim we wszystkim (1. Kor. 15,28).

6.9 Co należy rozumieć pod pojęciem „przybytek” oraz „ludzie” (Obj. 21,3)?

Pod pojęciem „przybytek” należy bez wątpienia rozumieć to samo, co powiedzieliśmy już poprzednio. Wyrażenia „miasto święte”, „nowa Jerozolima” oraz „Oblubienica” mówią nam o Zgromadzeniu (→ 1.4), przybytku Boga pomiędzy ludźmi. Również w wieczności Zgromadzenie zachowa swoje uprzywilejowane miejsce jako „przybytek” lub mieszkanie Boga i będzie się znajdowało w Jego bliskości.

„Ludzie” to wszyscy wykupieni nie należący do Zgromadzenia. Oni będą mieszkać w wieczności na nowej ziemi, jednak znikną wszelkie różnice narodowościowe istniejące podczas Tysiącletniego Królestwa (Obj. 21,24–26).

Podsumowanie

Słowo Boże zawiera niepodważalne proroctwa dotyczące przyszłych wydarzeń. Wkrótce Jezus Chrystus powróci na ziemię i zabierze wszystkich wierzących do siebie, do nieba. Na ziemi rozpocznie się straszny okres trwający 7 lat i zakończy się wraz z przyjściem Chrystusa w mocy i chwale. Zniszczy On wszystkich swoich wrogów, po czym będzie panował w sprawiedliwości i pokoju przez 1000 lat. Po tym nastąpi sąd nad niewierzącymi. Przed wielkim białym tronem otrzymają oni wyrok – wieczne potępienie, wrzucenie do jeziora ognistego. W końcu Bóg stworzy nowe niebo i nową ziemię, aby wierzący mogli żyć w wiecznej szczęśliwości, a Bóg mógł odebrać wieczną chwałę i cześć (Efez. 3,21; Obj. 1,5–6).

Wewnętrzna strona tylnej okładki będzie rozkładana podwójnie i zawierała graficzny schemat przyszłych wydarzeń – dośle